

Liber secundus

Cap. I

p. 21
arāglus inquit. Solidior nāq[ue] substātia me p[ro]ponit
vñ in me bñ tēta viriditas nūq[ue] perit Sic et palma
finalit addidit In me quidē foliū exaruit nūq[ue]. qm̄
h̄mōi moderatū germiavi Post hoc autē laur[us] vice
oīm eloquēs dixit. Non audisti quare sapiens nūq[ue]
ponit clari noīs venustatē. Alitrū q[ue] claritate pru
dētie largitate iusticie/firmitate p[ro]stātie/p[ro]p[ri]etate mo
destie/semperiget/seipsum dirigit/nullū ledit/in ad
uersis non deficit/et in p[ro]sp[er]is nō mollescit. Igit[ur] his
x̄rutū quattuor āchoris sue mētis in portu sapiētie
ratē figit. Quāob[er]e nunq[ue] eū mūdialis fluctus tē
pestatis elidit. Quo dicto quiesuerūt.

¶ Explicet liber primus quadripartiti apologi Ci
rilli episcopi contra imprudentiam

**Incipit liber secundus De bo
no humilitatis et bono superbie** **Ca. primum**

¶ De aere et aqua.

¶ Omefactus aer de latitu

dine corporati/ claritate substantiali et
sublimitate locali sp[er]nendo terrā ei
demlocutus est dicēs. Et quid tu p[ro]
ctm̄ opa cum semp[er] deorsum manes:

molis
Cur non iterdū ertigeris? quare non dilataris? Et
illa. In patientie firmamento humilitate fundata
paciēter r̄ndit. Ego quidē qd̄ asseris fateor me fore
punctū sed hac tñ modicitate pūctali corp[or]is mūdī
alīs effecta medit[ur] in sempiternū quiesco. Cū tua tu